ADOLF HITLERIN PUHE

vv. 1942—43 TALVIAPUKERÄYKSEN AVAJAISTILAISUUDESSA

BERLIININ URHEILUPALATSISSA SYYSKUUN 30 PNÄ 1942.

Saksan Johtaja ja Valtakunnankansleri piti Berliinin Urheilupalatsissa syyskuun 30. pnä seuraavan puheen:

Vuosi on jo kulunut siitä kun viimeksi tältä paikalta saatoin puhua teille ja Saksan kansalle. Tämä viivytys on valitettava monestakin syystä: Ensinnäkin, koska mieltäni pahoittaa, että en saata useammin esiintyä kansakunnan edessä, ja toiseksi, koska tietenkin pelkään, että puheeni eivät siitä parane vaan huononevat — siinäkin tarvitaan harjoitusta. Minun aikani on kuitenkin valitettavasti rajoitetumpi kuin vastustajieni aika. Tietenkin sellainen, joka saattaa viikkokausia matkustella ympäri maailmaa valkosilkkisessä paidassa, leveä sombrerohattu päässään, siellä täällä esiintyen jossakin muussakin univormussa, voi paljon useammasti esiintyä puhujana. Minun on näihin aikoihin ollut pakko enemmän puuhailla tositoimissa. Sitäpaitsi, enhän tietenkään saata joka viikko tai joka kuukausi puhua. Sen mikä nyt on sanottava, sanovat sotilaamme! Myöskin ne puheenaiheet, mihin minä saatan puuttua, ovat tietysti vaikeampia kuin vastustajieni juttelut, heidän, jotka lähettivät — ainakin aikaisemmin — vielä useammin lörpötyksiään maailmalle takkavalkean äärestä tai muista sentapaisista paikoista. En esim. pidä oikeana jo nyt ruveta kaavailemaan sitä mikä kerran on tuleva, vaan pidän oikeampana, että kaikki käsittelemme sitä, mitä aika juuri tänä hetkenä meiltä vaatii. Olisi tietysti hyvin helppoa keittää kokoon jokin »Atlantin julistus». Mutta kovat tosiasiat oikaisisivat kuitenkin hyvin pian

sellaisen typeryyden. Mutta muistakin syistä on vastustajiemme jonkin verran helpompi puhua. Hehän ovat nyt pitkien turhien ponnistelujen jälkeen yhtäkkiä keksineet meidän puolueohjelmamme, ja me näemme nyt hämmästykseksemme, että he lupaavat maailmalle tulevaisuuden varalle osapuilleen saman mitä me olemme jo antaneet Saksan kansalle, ja minkä vuoksi muut loppujen lopuksi väkipakolla toivat meille sodankin.

Uskomme voittoon.

Onhan ylen älykästä, jos esimerkiksi joku presidentti sanoo: »Tahdomme, että tulevaisuudessa jokaisella on oikeus olla enää kärsimättä puutetta», tai jotakin muuta sen tapaista. Voidaan vain sanoa: olisi todennäköisesti ollut paljon yksinkertaisempaa, ellei tämä presidentti olisi sukeltautunut sotaan, vaan olisi käyttänyt maansa koko työvoiman kehittääkseen hyödyllisen tuotannon ja ennen kaikkea huolehtiakseen oman kansansa keskuudessa siitä, että alueella, millä vain kymmenen ihmistä on majoitettava yhden neliökilometrin alalle, ei vallitsisi puute ja kurjuus, eikä 13 miljoonan ihmisen olisi pakko olla toimettomana. Sen kaikenhan nuo herrat olisivat voineet tehdä! Vaan nyt he nousevat seisomaan ja äkkiä esiintyvät maailman edessä pelastajina julistaen: »Huolehdimme tulevaisuudessa siitä, että menneisyydessä vallinnut puute ei enää palaa, että enää ei ole mitään työttömyyttä ja että jokainen saa asunnon».

Mutta senhän nuo maailmanvallanomistajat olisivat voineet jo kauan ennen meitä tehdä omissa maissaan! Nyt he sitten äkkiä keksivät pelkkiä kansallissosialistisen ohjelman periaatteita. Kun silloin kuulen, että joku ihminen — luulisin sen olleen herra Eden, mutta eihän voi tietää, mikä nolla siellä kulloinkin puhuu — nyt sanoo: »Saksalaisten ja meidän ero on se, että saksalaiset uskovat sellaiseen mitä he eivät usko, kun me taas uskomme sellaiseen mitä me uskomme» — saatan vain sanoa: »Jos he todellakin uskovat siihen mitä he sanovat uskovansa, he olisivat jo kauan aikaisemmin voineet

tunnustaa tuon uskonsa. Miksi he sitten ovat julistaneet meille sodan? Eivätkö he sitten olekaan meistä niinkään etäällä? Emme ole missään tapauksessa vain uskoneet jotakin, vaan myöskin tehneet sen mitä uskoimme. Ja nyt me uskomme, että meidän on lyötävä vihollisemme, aina lopulliseen voittoon asti! Siihen uskomme ja sen me myöskin teemme!

Uskon käsitteestä emme voi ylimalkaan keskustella noiden ihmisten kanssa. Joka esim. uskoo, että Namsos merkitsi voittoa tai Aandalsnes, tai joka vallan peräti uskoo Dünkirchenin olleen maailmanhistorian suurin voitto, tai että mikä tahansa retki, joka kestää yhdeksän tuntia, on yhtä hämmästyttävä, rohkaiseva kansakunnan voittoisuuden merkki — emmehän sellaisen kanssa voi tietenkään asettua vertailtavaksi vaatimattomine menestyksinemme! Sillä mitäpä meidän menestyksemme olisivat siihen verrattuna?! Kun etenemme tuhat kilometriä, se ei ole sekään mitään, vain »ilmeistä epäonnistumista». Kun me esimerkiksi kahtena viime kuukautena — ylimalkaanhan vain kahtena kuukautena tuossa maassa voidaan käydä sotaa — etenemme Donille, Donilta lähtien vihdoin saavutamme Volgan, piiritämme Stalingradin ja olemme myös sen valloittavat — siihen voitte luottaa — sekään ei ole heidän silmissään mitään! Kun etenemme Kaukasukselle, se on yhtä vähäistä kuin Ukrainan valloittaminen, Donetsin hiilen valtaamme ottaminen ja 65—70 prosentin saaminen Venäjän raudasta, maailman suurimman vilja-alueen avaaminen Saksan kansalle ja samalla koko Euroopalle, ja Kaukasian öljylähteiden varmistaminen. Kaikki se ei ole yhtään mitään! Mutta jos kanadalaiset etujoukot, pieni englantilainen häntä takanaan heiluen, saapuvat Dieppeen ja kykenevät vaivalloisesti, niin voi sanoa, pysymään siellä yhdeksän tuntia, tullakseen sitten lopullisesti tuhotuiksi — silloin on kysymys »rohkaisevasta, ihmeellisestä loppumattoman voittoisan voiman merkistä, joka on ominainen brittiläiselle imperiumille». Mitä sen rinnalla ovatkaan meidän ilmavoimamme, jalkaväkemme, mitä meidän panssariaseemme? Mitä ovat sen rinnalla meidän pioneeriemme suoritukset,

rautatiejoukkojemme teot, mitä meidän jättiläismäiset liikennejärjestelymme, jotka muutamassa harvassa — niin voi sanoa — kuukaudessa avaavat kokonaisen puoliskon mannermaata ja rakentavat sen uudelleen? Kaikki se on tyhjää! Eivätkä meidän sukellusveneemmekään tietenkään ole mitään nekään!

Jo vuonna 1939 ne olivat tyhjää, sillä jo silloin Churchill nousi sanomaan: »Voin ilmoittaa sen ilahduttavan tiedon, että sukellusvenevaara on pidettävä lopullisesti sivuutettuna». Ei — hetkinen — se ei tainnut ollakaan Churchill vaan Duff Cooper. Joku näistä kerskureista on aina muita suurempi, mutta heidät sekoittaa aina toisiinsa. Jo silloin he olivat tuhonneet enemmän sukellusveneitä kuin mitä meillä ylimalkaan oli ollutkaan! Se, että me heitimme heidät Balkanilta, että valloitimme Kreikan, että miehitimme Kreetan, että ajoimme heidät pakoon pohjois-Afrikassa — kuten sanottu, kaikki sekään ei ole mitään. Mutta jos jossakin parikin miestä nousee maihin yllättääkseen meidän yksinäisen etuvartiomme — nepä ovat tekoja, nepä ovat sankaritöitä! Joka niin uskoo, ei ymmärrä meidän uskoamme! Mutta jos nyt englantilaiset vakavissaan uskovat siihen mihin he uskottelevat uskovansa, voi vain olla huolissaan heidän järkensä puolesta.

Näiden »sankaritekojen» lisäksi heillä on vielä tulevaisuuden vekselinsä. He sanovat: »Toinen rintama tulee! Se on jo marssilla! Pitäkää varanne, te saksalaiset! Pyörtäkää ympäri!» Emme ole pitäneet varaamme emmekä pyörtäneet ympäri, vaan olemme rauhallisesti marssineet edelleen. Silti en tahdo väittää, ettemme valmistuisi toisen rintaman varalle. Jos herra Churchill nyt sanoo: »Tahdomme jättää saksalaisten tehtäväksi miettiä huolestuneina, missä ja milloin sen avaamme» — minä voin sanoa ainoastaan: Herra Churchill, huolestuneisuutta ette vielä koskaan ole kyennyt minussa herättämään! Mutta siinä olette oikeassa, että meidän täytyy pohtia asiaa mielessämme, sillä jos olisi keskitason yläpuolella oleva vastustaja, saattaisi osapuilleen arvata, missä hän hyökkää. Mutta jos vastustajalla on sotilaallisessa mielessä lapsen järki, ei tietenkään saata tietää,

missä hän hyökkää; voihan olla kysymyksessä mitä mielettömin yritys. Ja siinäpä onkin ainoa epämukavuus, että tällaisista mielisairaista tai alituisesti päihtyneessä tilassa olevista ei koskaan voi tietää, mitä he saattavat panna toimeksi. Olipa nyt herra Churchill sitten ehkä taitavasti ja sotilaallisessa mielessä viisaasti valinnut toisen rintaman alkamispaikkansa — siitä ollaan jopa Englannissakin eri mieltä, mikä jo sanookin koko joukon — voin vakuuttaa hänelle joka tapauksessa: Yhdentekevää, mistä hän keksii seuraavan paikan, kaikkiallahan hän voi puhua onnesta, jos hän vain pysyy maissa yhdeksän tuntia!

Minun nähdäkseni meillä on vuonna 1942 kansamme kohtalokkaimmat koetukset jo takanamme. Sitä oli talvikausi 1941/42.

Saanen sanoa, että tuona talvena kohtalo punnitsi Saksan kansan ja varsinkin sen sotavoiman. Pahempaa ei enää voi tulla eikä tule.

Se, että voitimme sen talven, että Saksan rintamat pysyivät paikallaan ja että viime keväänä jälleen saatoimme asettua riviin, se on uskoakseni osoittanut, että kohtalo oli tyytyväinen Saksan kansaan. Se oli hyvin vaikea ja hyvin kova koetus, sen tiedätte kaikki, mutta siitäkään huolimatta emme vain kestäneet tuota kaikkein vaikeinta aikaa, vaan kaikessa rauhassa järjestimme ne hyökkäysdivisionat, moottori- ja panssarimuodostelmat, jotka olivat määrätyt alkamaan offensiivin jatkumisen, jopa perustimme uusiakin muodostelmia. Ja tämäkin offensiivi menestyy toisella tavalla kuin vastustajamme ehkä olivat ajatelleet. Eihän ole myöskään välttämätöntä, että me menettelemme juuri heidän reseptinsä mukaisesti, sillä tähän mennessä juuri ne reseptit ovat olleet varsin vähän menestyksellisiä. Uskon, että taaksepäin silmätessämme voimme olla tyytyväiset kolmeen kuluneeseen vuoteen. Aina oli päämäärän asettelu hyvin järkevä: hyvin uskalias siellä missä sen täytyi olla uskalias, harkitsevainen siellä missä se saattoi olla harkitseva, useasti empivä siellä missä meillä oli aikaa,

varovainen siellä missä uskoimme täytyvän kaikissa olosuhteissa olla varovainen. Mutta olemme olleet myöskin hyvin rohkeita siellä, missä vain rohkeus saattoi auttaa.

Saavutettuja ja tulevia päämääriä.

Tätä vuotta varten olemme omaksuneet hyvin yksinkertaisen ohjelman:

Ensiksi: Joka tapauksessa on pidettävä se, mikä on pidettävä, s.o. toisen on annettava rientää niin kauan kuin on halua rientää siellä missä emme itse aio kulkea edellä, ja on pidätyttävä rautaisesti ja odotettava, kuka ensiksi väsyy.

Toiseksi: on ehdottomasti hyökättävä edellä, missä hyökkäys on joka suhteessa välttämätön. Päämäärä on silloin aivan selvä: Kapitalismin, plutokratian ja bolshevismin liittoutuman,Saksan kansan yllä väijyneistä vaaroista suurimman, oikean käden tuhoaminen, sen liittoutuman, jota vastaan meidän oli vuosi sitten lähdettävä marssimaan. Siinä onkin meidän yksi päämäärämme. Voin mainita sen aivan lyhyesti ja sananlaskunomaisesti, saattaakseni teidät käsittämään sen, mikä näinä muutamana kuukautena on suoritettu:

Ensimmäinen päämäärä oli valta-asemamme varmistaminen Mustallamerellä ja Krimin niemimaan lopullinen puhdistaminen. Kaksi taistelua, Kertshin ja Sevastopolin taistelut, on palvellut tätä tarkoitusta. Jos vastustajamme — sen voin jo sanoa — olisivat näinä kolmena sotavuotena saavuttaneet yhdenkin sellaisen menestyksen, heidän kanssaan ei varmaankaan yleensä enää lainkaan voisi keskustella, sillä he eivät olisi enää maan pinnalla, vaan häilyisivät vain pilvissä, pelkkien omahyväisten kuvitelmiensa pullistamina.

Kun siis saimme sen seikan järjestykseen, näytti meistä välttämättömältä poistaa se paise, joka oli syntynyt Olhavan luo. Se poistettiin ja vastustaja tuhottiin tai otettiin vangiksi.

Sitten tuli seuraava tehtävä: Donin läpimurron valmistaminen. Sillä vastustaja oli valinnut puolestaan

suuren offensiivisen päämäärän, nimittäin murtautumisen Harkovista Dnjeprin rannalle, saadakseen siten koko eteläisen rintamamme luhistumaan. Muistatte ehkä vielä, kuinka innostuneesti vihollisemme siihen aikaan toteuttivat näitä operatioita. Ne päättyivät kolmeen taisteluun, yli 75:n neuvostolaisen vastustajamme divisionan tuhoon.

Seurasi sitten marssimme omaan suureen offensiiviimme. Tarkoitus oli:

Ensinnäkin viimeisten suurten vehnäalueiden ottaminen vastustajaltamme, toiseksi lopunkin koksiksi kelpaavan hiilen riistäminen siltä, kolmanneksi tuleminen lähemmäksi sen oljylähteitä, niiden valtaaminen tai ainakin eristäminen. Hyökkäystä oli sitten neljänneksi jatkettava, kunnes vastustajan viimeinen ja suurin liikennesuoni, Volga, olisi katkaistu. Täällä otettiin tavoitteeksi se alue, joka on Donin mutkan ja itse Volgan välissä, ja paikaksi määrättiin Stalingrad — ei sen vuoksi että sillä paikalla on Stalinin nimi, sehän on yhdentekevää — vaan yksinomaan koska se on strategisesti tärkeä paikka, ja koska olimme selvillä siitä, että poistamalla Dnjepr, Don ja Volga Neuvostovenäjän liikennesuonistosta, sille tapahtuu sama tai vielä pahempaakin kuin Saksalle, jos Saksa kadottaisi Reinin, Elben, Oderin ja Tonavan.

Sillä yksistään tätä Volgan jättiläisvirtaa pitkin kuljetetaan puolessa vuodessa noin 30 miljoonaa tonnia tavaroita. Se on yhtä paljon kuin mitä koko vuoden kuluessa kuljetetaan Reiniä pitkin. Nyt Volga on katkaistu, jo kauan aikaa sitten.

Stalingradin haltuunsaaminen — mikä on tapahtuva — syventää nimenomaan tätä salpaa ja vahvistaa sitä. Ja voitte olla varmat, että kukaan ei meitä enää karkoita siitä paikasta.

Mitä muihin tavoitteisiin tulee, ymmärrätte, että en puhu niistä, koskapa on kysymys päämääristä, jotka toteutetaan aikanaan. Minun sijastani puhuu niistä sitten Mr. Churchill! Mutta tulee hetki, jona Saksan kansa saa täyden selon näistä etäisemmistäkin tavoitteista.

Itäalueen järjestäminen ja varmistaminen.

Kuudenneksi voin teille vain sanoa, että meillä edelleen on tietysti päämääränä tämän jättiläistilan järjestäminen, joka nyt on hallussamme. Meillehän ei ollut tärkeätä vain marssia niin ja niin monta tuhatta kilometriä, vaan saattaa tämä jättiläistila palvelemaan kansamme elatusta, raaka-aineittemme varmistusta, laajemmassa mielessä koko Euroopan ylläpitämistä.

Tässä tarkoituksessa oli lähinnä liikenne saatava järjestykseen. Englantilaisetkin ovat suorittaneet aikaansaannoksia tällä alalla, esimerkiksi rakentaneet radan Egyptistä Tobrukiin, radan, joka on meille suureksi hyödyksi. Mutta vaikka he saivatkin sen kutakuinkin oikeaan aikaan valmiiksi, mitä se merkitseekään niiden ratojen rinnalla, joita meidän oli rakennettava, eikä suinkaan sitä varten, että venäläiset niitä käyttäisivät, vaan me itse! Panemme nyt kuntoon tai olemme jo kauan sitten panneet kuntoon kymmeniätuhansia ja jälleen kymmeniätuhansia ratakilometrejä, kiitos monien kymmenientuhansien saksalaisten sotilaiden ahkeruuden ja tarmon, sotilaiden, rautatiepioneerien, Todt-järjestön ja muiden järjestöjen, esim. valtakunnan työpalvelun miesten, jne. Tämä jättiläismäinen liikenneverkko, joka jo nyt suurimmalta osaltaan toimii Saksan raideleveydellä, oli täydellisesti tuhottu. Ei satoja, vaan tuhansia siltoja on täytynyt rakentaa uudestaan, räjäytyksiä poistaa, ylikäytäviä tehdä uudestaan. Kaikki tämä on jo tapahtunut muutamassa kuukaudessa, tai tulee valmiiksi muutaman harvan viikon kuluessa.

Nyt, puoluetoverini, ymmärrätte myöskin erään seikan: miksi vastustajaimme puolella on ihmisiä, jotka sanovat: »Miksi he ovat äkkiä pysähtyneet?» — Voin vastata siihen: Koska olemme varovaisia. Koska emme ensiksi riennä, sanokaamme, Bengasiin, jotta meidän täytyisi äkkiä juosta sieltä takaisin, vaan koska me pysyttelemme jossakin niin kauan kunnes huoltomme on täydellisesti järjestyksessä.

Sitä eivät tietenkään käsitä sotilaallisesti kouluttamattomat ihmiset. Mutta sen vuoksi heillä ei olekaan mitään

menestystä. Sen sijaan kaikki, joilla on jonkinkaanlaisia sotilaallisia tietoja, myöntävät, että se minkä me pelkästään paikallisessa mielessä olemme muutamassa kuukaudessa pakottaneet tapahtumaan, on ylimalkaan ainutlaatuista maailmanhistoriassa. Mutta sanon sen siksi, että mahdollisesti jopa meidänkin keskuudessamme voi olla joku vanha, taantumuksellinen poroporvari, joka sanoo: »No, mitäpä tuo nyt sitten on, siellähän olette olleet jo kokonaisen viikon ajan». Niin, kunnon poroporvari, menetpä harhaan. Sinun pitäisi kulkea edellä, jotta oikein päästäisiin liikkeelle. Saksan kansalla, sen tiedän, on kokonaisuudessaan tähän asti rajaton luottamus sotilaalliseen johtoonsa ja sotilaittensa suorituskykyyn, niin että se tietää tarkalleen, ettei syyttä koskaan pysyttäydytä paikallaan. Meidän ei ole saatava liikenne kuntoon vain rautatiellä, vaan meidän on rakennettava myös maanteitä. Sillä »köyhälistön ja talonpoikien siunatussa maassa» ei valitettavasti ole mitään maanteitä, ainoastaan tien pätkiä. Vasta meidän järjestömme rakentavat sinne ensimmäiset todelliset valtatiet. Monilla alueilla on tiet perustavasti rakennettava suoalueiden kautta, joista ennen uskottiin, että niiden läpi ei yleensä lainkaan päästä. Kun nyt sanotaan: »venäläinen ainakin pääsee läpi» — niin siinäpä onkin jonkinlainen suoihminen, ei eurooppalainen. Se meidän on myönnettävä. Meidän onkin hiukan vaikeampaa päästä eteenpäin tuollaisessa suossa kuin siellä syntyneiden. Me järjestämme selustassa myöskin maatalouden. Aluehan on avattava, eikä se olekaan niin yksinkertaista, sillä ei ole kysymys vain siitä, että kylvettäisiin ja sato tulisi korjatuksi, vaan myöskin että siitä on hyötyä, s.o. että tuotteet saadaan äärettömien matkojen takaa rautatielle, ja siellä lastataan. Loppujen lopuksi meidän on ylipäätänsä muutettava uuteen muotoon osa tuota taloutta. Tuhansia rikottuja ja poisvietyjä traktoreita on korvattava uusilla tai korjattava tai korvattava muulla tavoin.

Voinkin sanoa teille vain:

mitä siellä on suoritettu, on suorastaan suunnatonta. Rintaman taistellessa edessä samat

sotilaat työskentelevät muutaman kilometrin päässä selustassa sirppeineen ja viikatteineen, muokkaavat uudelleen maita, ja heidän perästään tulevat jo maataloudellisten järjestöjemme iskuesikunnat.

Ja jos nyt sitten sellainen pässinpää — en voi muulla tavoin sanoa — kuin minun puolestani olkoon tuo Duff Cooper, Eden tai joku muu noista miehistä, sanoo: »Siinäpä onkin suuri virhe, että saksalaiset tunkeutuivat Ukrainaan tai Kubanin alueelle» — näette jo itse, onko virhe, että lähdimme noille vehnäalueille! Ensimmäiset, tosin vain vaatimattomat tämän toiminnan tulokset olemme jo onneksemme voineet saattaa Saksan kansan koettaviin, mutta olkaa varmat siitä, että olemme vasta alussa. Koko viime vuosi oli taistelun vuosi, hirvittävä talvi seurasi sitä, ja nyt me taas taistelemme edelleen — mutta

tulevana vuonna tuo alue on järjestetty kokonaan toiselle kannalle. Voitte luottaa siihen, me osaamme aikaansaada järjestystä.

Ja loppujen lopuksi seuraa yleisen talouden järjestäminen. Sillä täytyyhän koko talouselämä saada käyntiin. Tuhansien liikeyritysten, tehtaiden, myllyjen jne. täytyy ruveta toimimaan, sillä toistaiseksi kaikki on tuhottuna. Ja sitten tulee vuorityö. Sekin on alotettava, ja siihen tarvitaan sähkövirtaa. Voin yhä sanoa vain: jospa näkisitte kuinka siellä työskennellään ja mitä siellä aikaansaadaan, miten me ajankohdittain tiedämme tarkalleen, että tuona päivänä on tuo laitos valmiina, tuossa kuussa sinne saadaan sähkövirtaa, siihen ja siihen mennessä saadaan sieltä niin ja niin monta tonnia hiiltä jne. — Meidän ei enää tarvitse lainkaan viedä hiiliä Saksasta itään, vaan rakennamme siellä jopa omia teollisuuden tukikohtiamme. Voittekin käsittää. että

sellaisenakin aikana, jona näennäisesti mitään ei tapahdu, siitä huolimatta luodaan tavattoman suurta.

Ja sen lisäksi tulee väestön vapauttaminen bolshevistisen vallan ikeestä, joka vieläkin pitää siellä miljoonia sellaisessa arkuudessa, voi vallan hyvin sanoa, sellaisessa pelossa, että sitä tuskin voidaan kuvitellakaan Saksassa ja muissa maissa. Komissaarien pelko, GPU:n pelko, koko hallitusjärjestelmän pelko täyttää yhä vieläkin miljoonat ihmiset. Kaikki se on vähitellen saatava poistetuksi, ja se poistetaankin.

Siellä on jo suuria alueita, joilla koko väestö miljoonittain työskentelee meidän kanssamme, ja on toisia alueita, joilla se jo taistelee meidän riveissämme ja meidän rinnallamme.

Nyt muutamalla lyhyellä lauseella kuvaamani koko jättiläistoiminnan tulokset ovat aivan suunnattomat.

Ollessamme pohjois-Euroopassa, lännessä ja kaikilla muilla rintamilla puolustuskannalla toteutamme täten Euroopan järjestämisen erästä valtavinta edellytystä sodassa ja rauhaa varten.

Tiedättehän, että vastustajamme jatkuvasti tekevät vain »ihmeitä». He eivät tietenkään rakenna ainoatakaan tankkia, joka ei olisi »maailman paras», ei lentokonetta, josta he eivät väittäisi samaa. Kun he rakentavat kanuunan, aivan yksinkertaisen kanuunan, se on kerta kaikkiaan k a n u u n a, maailman ihmeellisin kanuuna. He tekevät uuden konekiväärin tai uuden konepistoolin. Tietysti se pistooli on kaikista paras. He sanovat, että uusi Steen-pistooli on ylimalkaan sama kuin koko maailman keksiminen. Ja kun tuota romua sitten hiukan tarkastelee, voi vain sanoa, että emmepä antaisi sitä yhdenkään saksalaisen sotilaan käteen. He ovat kaikessa meitä niin tavattomasti etevämpiä! He ovat meitä etevämpiä verrattomine kenraaleineen, he ovat meitä etevämpiä yksityisten sotilaiden urhoollisuudessa. Jokainen englantilainen suoriutuisi ilman muuta kolmesta saksalaisesta.

Mutta tämän sodan suuret sankarit kirjataan historiaan meidän puolellemme! Ja silloin historia kunnioittaa vain oikeutta ja totuutta.

Euroopan järkkymätön rintama.

Meidän tehtäviämme on vielä liittojemme edelleen rakentaminen, yhteistyö liittolaistemme kanssa,

kärjessä me ja vanhin liittolaisemme, Italia. Emme taistele yhteisesti vain yhdellä rintamalla, vaan jo kokonaisella joukolla rintamia. Niin onkin oikein, sillä se osoittaa, kuinka mielettömiä ovat kaikki vastustajamme toiveet heidän luullessaan voivansa hajoittaa tämän liiton. Me kumpikin tiedämme tarkoin, miten maittemme kävisi, tiedämmehän jo vastustajiemme järjettömistä ja mielettömistä päämääränasetteluista, mikä Saksan ja Italian kansojen kohtalo olisi, jos tuo toinen maailma koskaan kykenisi taistelemaan itselleen voiton. Kun he nyt sanovat: »Tietysti, mehän otamme suojataksemme Eurooppaa bolshevismilta», voin vastata vain: Englanti katsokoon, että se kykenee suojaamaan itsensä bolshevismilta! Me emme tarvitse sen antamaa suojaa.

Olemme sisäisesti vapautuneet bolshevismista, vapaudumme siitä ulkonaisestikin! Olemme sen osoittaneet!

Mutta jos jonkin maan arkkipiispat suorittavat pyhiä messuja ja pitävät alttariliinalla toisella puolellaan bolshevistista, toisella oman maansa tunnusmerkkiä, näen sellaisen maan kohtalon mustana. Me tiedämme itse paremmin, minne sellainen vie. Englantilaiset saavat vielä sen kokea. Ehkäpä kohtalo rankaisee heitä juuri niin kuin se kerran rankaisi Saksaa sen luullessa voivansa olla sopimussuhteissa noiden ihmisten kanssa. Saksa ja Italia, aivan samoin kuin Espanja ja koko joukko muita

Euroopan kansoja, Unkari, Romania jne., ovat selviytyneet tästä kysymyksestä. Selviytyykö tuo toinenkin maailma siitä, sen osoittaa vasta tämä sota. Mutta että tuo toinen maailma ei selviydy meistä, siitä se voi olla varma!

Jos me nyt kokoamme yhteen kaikki liittolaisemme sekä ne, jotka taistelevat meidän rinnallamme, romanialaiset ja unkarilaiset, kroatit ja slovakit ja ennen kaikkea pohjoisessa olevat suomalaiset, sekä lopuksi espanjalaiset jne., voimme todellakin sanoa: Tässä on jo Euroopan ristiretki.

Lisäksi tulevat ase-SS:mme germaaniset vapaaehtoiset ja Euroopan yksityisten maiden legionat. Eurooppa on todellakin tässä löytänyt itsensä yhdessä koossa, juuri samoin kuin muinaisaikaan vastustaessaan hunneja tai mongoolien myrskyä. Ja nythän on, sen jälkeen kun viimeksi teille puhuin, Japanikin yhtynyt tähän sotaan. Se on tietysti sekin kärsinyt vain pelkkiä »tappioita», eivätkä Japanin kenraalit tietenkään ole mitään verrattuina Englannin, saati sitten Amerikan verrattomiin sankareihin ja kuuluisiin kenraaleihin. Mac Arthur, mikä kenraali hän sentään onkaan! Mitä yksi pieni japanilainen olisikaan hänen rinnallaan? Ovatpa vain nämä japanilaiset sillä välin valloittaneet Hongkongin, ovat ottaneet Singaporen, ovatpa saaneet valtaansa Filippiinitkin, ovat parhaillaan Uudessa Guineassa ja valloittavat sen vielä kokonaankin, ja he ovat miehittäneet Jaavan ja Sumatrankin. Mutta eihän se ole mitään Englannin ja Amerikan siellä saavuttamien äärettömien voittojen rinnalla! Taisteluita, meritaisteluita sellaisia joiden veroisia maailma ei ole vielä koskaan nähnyt. Mutta Roosevelt sanoo: »Siinä kohden en voi määritellä kantaani, siitä en voi sanoa sanaakaan, ylimalkaan en tahdo siitä mainita tai antautua siitä lähemmin keskustelemaan». Tunnemme nämä sankarit tarkkaan! Nyt on todella olemassa maailman yli ulottuva liitto, ei vain tyhjätaskujen liitto, vaan kaikkien kansojen, jotka

taistelevat kunnian ja siivollisuuden puolesta ja ovat päättäneet hävittää halpamaisimman liittoutuman, mitä maailma koskaan on nähnyt.

Tässä yhteydessä minun täytyy vielä mainita sukellusveneistämme. Niiden menestykset ovat vuodesta 1939 lähtien, ilmavoimamuodostelmiemme sankarillisen osuuden tukemana, kasvaneet kuukaudesta kuukauteen. Vastustajamme sanovat nyt: »Meidän torjuntakeinomme ovat aivan suunnattomat, meillä on uusia menetelmiä, englantilainen ja amerikkalainen nerokkuus on keksinyt aivan uusia koneita, joilla voitamme tämän vaaran». Voin sanoa heille vain: »Ei Saksankaan nerokkuus lepää». Olemme ennen kaikkea sukellusveneillämme pitkälti ylittäneet kaikki aikaisemmat suoritukset! Ja voin vakuuttaa heille, että tulevaisuudessakaan ei siinä kohden mikään muutu. Olemme jatkuvasti ja keskeytymättä aikamme tasalla, siitä he voivat olla varmat. Meillä ei vain jatkuvasti rakenneta edelleen, vaan meillä rakennetaan myöskin uusia aseita.

Tähän asti me olemme joka tapauksessa käyneet taisteluun joka vuosi asein, jotka ovat olleet vihollisen aseita paremmat. Niin on oleva tulevaisuudessakin!

Katsoessamme kokonaistulosta voimme vain todeta, että tämän vuoden viimeisimmätkin kuukaudet ovat olleet menestykselliset. Niin on oleva jatkuvastikin.

Hyvityksen hetki on tuleva.

»Toisen rintaman» ohella on vihollisillamme tosin vielä muukin keino. Mies, joka keksi pommisodan viatonta siviiliväestöä vastaan, sanoo, että tämä pommisota Saksaa jne. vastaan yhä kiihtyy. Sanoisin siihen vain: Toukokuussa 1940 herra Churchill lähetti ensimmäiset pommikoneet Saksan siviiliväestöä vastaan. Varoitin häntä silloin, miltei neljän kuukauden ajan — mutta turhaan. Silloin iskimme, iskimme niin perusteellisesti, että hän

alkoi äkkiä ulvoa ja sanoi sen olevan raakalaismaista ja kauhistuttavaa, ja Englanti on kostava sen. Mies, jonka omallatunnolla tämä kaikki on, ellen ota lukuun pääkiihoittajaa, Rooseveltia — joka on vikapää kaikkeen — hän uskalsi silloin teeskennellä syytöntä. Nyt hän jatkaa tuota sotaa. Tahtoisin tähän vain sanoa:

Tälläkin kertaa tulee hetki, jolloin me vastaamme!

Älkööt silloin vinkuko tämän sodan molemmat päärikolliset ja heidän juutalaiset takaatyöntäjänsä, älkööt he alkako itkeä tuhertaa, jos loppu tulee Englannille alkua kamalammaksi!

Syyskuun 1. pnä 1939 sanoin valtiopäivien istunnossa kaksi seikkaa: Ensinnäkin, että kun meidät pakotettiin tähän sotaan, mikään asevoima eikä myöskään aika ole meitä koskaan lannistava, ja toiseksi, että kun juutalaisuus sytyttää liekkeihin kansainvälisen maailmansodan Euroopan arjalaisten kansojen poisjuurittamisen tarkoituksessa, arjalaisia kansoja ei juuritetakaan pois, vaan juutalaisuus. Valkoisen talon mielisairaan langoistanykijät ovat saaneet kansan toisensa jälkeen vedetyksi sotaan. Mutta samassa mitassa kulki kansasta kansaan juutalaisuudenvastainen aalto, ja se kulkee edelleenkin ja on saava mukaansa valtion valtiolta sitä mukaa kuin ne ovat joutuneet tähän sotaan. Jokainen lähtee tästä sodasta antisemiittisenä valtiona. Saksankin juutalaiset kerran nauroivat minun ennustuksilleni. En tiedä, vieläkö he nyt nauravat, vai joko heidän naurunsa on loppunut. Mutta voin nytkin vakuuttaa: kaikkialla heidän naurunsa on sammuva. Ja olen oleva oikeassa näin ennustaessani.

Taistelun koruton sankaruus.

Viime kuukausien maailmanhistorialliset menestykset ovat niin valtavat, että lienee välttämätöntä muistaa niitä, joille olemme kiitollisuuden velassa kaikista näistä menestyksistä.

Sillä te luette lehdistä uutisia suurista voitoista, suurista saartotaisteluista — mutta viikkokausiin ette myöskään saa lukea muuta kuin että »sotatoimet kehittyvät edelleen», tai että »sotatoimet edistyvät suotuisasti», tai »sillä ja sillä rintamalla on rauhallista», tai »muilla rintamilla hyökkäykset on torjuttu». Kansalaistoverit! Te ette voi aavistaa, mitä korkeimman sodanjohdon tiedoituksen yksinkertaisten sanojen taakse kätkeytyy. Sotatiedoituksen täytyy olla koruton. Meidän täytyy sitä tehdessämme pyrkiä löytämään tasapaino, jotta todelliset tosiseikat joutuisivat merkityksensä mukaan kokonaisuuden kannalta oikeaan asemaan. Mutta se ei merkitse, että jokin taistelu, siellä missä se taistellaan, olisi pieni, suurten tapahtumien mittapuulla mitattuna helpompi yksityiselle saksalaiselle sotilaalle kuin siellä, missä aivan suuret ratkaisut ovat kysymyksessä.

Aina on siellä mukana ihminen, elämä panoksena.

Useasti on mukana sadoin tuhansin kunnon sotilaitamme kaikista aselajeista, jalkaväkeä, pioneereja, tykistöä, ase-SS:n muodostelmia, ilmavoimia, tai merellä sekä pinnalla uivia aluksiamme että sukellusveneitä — kaikkien täytyy sellaisessa asemassa usein päivät pääksytyksin panna alttiiksi henkensä, eivätkä kuitenkaan saa lukea sen enempää kuin »torjuntataisteluja», tai »vihollisen sisäänmurto tukahutettu», tai »asemiimme murtautunut vastustaja tuhottu», tai »sisäänmurto onnistunut», »marssittu asemiin sinne ja sinne», »tämä tai tuo kapeikko vallattu», »se tai tämä kaupunki miehitetty».

Te, kansalaistoverini, ette voi aavistaa, millaista inhimillistä sankaruutta, mutta myös millaisia inhimillisiä tuskia ja kipuja, ja, voimme sanoa, useasti tietenkin myös kauhua, tuohon saattaa kätkeytyä, kuolemankauhua nimenomaan kaikissa niissä, jotka varsinkin ensi kertaa joutuvat tämän korkeimman tuomioistuimen jumalantuomion

eteen. Kaikki tämä on lukiessa yksinkertaista, mutta kuitenkin niin äärettömän vaikeata.

Tämä on samanlaista kuin ensimmäisessä maailmansodassa. Silloinkin monilta sotilailta kysyttiin heidän kotiin tullessaan: »Millaista se oikeastaan on?» Heidän täytyi tunnustaa, että sitä ei voinut ylimalkaan kuvata sellaiselle, joka ei ollut sitä itse elänyt. Joka ei itse ole ollut mukana, ei tiedä eikä ymmärrä, eikä sitä voi hänelle selittää. Ja sen vuoksi monet yleensä vain vaikenevat eivätkä sano mitään, koska heillä on tunne: sitä ei voi kuitenkaan kuvata sellaisena kuin se todellisuudessa on, ja ennen kaikkea sitä ei voi tehdä, kun on niin raakalaismainen vastustaja kuin meillä idässä, vastustaja, josta tiedetään, että sen joukkoja ei täydennetä ihmisten vaan petojen keskuudesta. Suunnaton kärsimys, suunnaton alttius, suunnaton toimintavoima on kaikkien näiden kuivien kuvausten takana. Kun luette, että joku on saanut ritarimerkin, on paikallisille lehdille annettu aivan lyhyt kuvaus. Mutta minkä verran tämä suoritusten kuvaus käsittää yksityiskohtia, siitä eivät kansamme suuret joukot voi lainkaan tulla tietoisiksi. On mahdotonta jonkun yksityisen käsittää, mitä merkitsee, että lentäjä on ampunut alas 30, 40, 50 vihollista, jopa peräti 80 tai 100. Siinä ei ole vain 100 taistelua, vaan elämä on sitä varten annettu alttiiksi useinkin tuhannet kerrat. Ja kun pudotusten luku vihdoin nousee 150:een, 180:een tai 200:aan, silloin on . . . (Johtajan viimeiset sanat hukkuivat suunnattomaan suosionosoitusten myrskyyn). Mutta ei sekään riitä. Ei riittänyt edellisessäkään sodassa. Kun sukellusveneen komentajat hyökkäävät yhä ja jatkuvasti tai kun pienien pikaveneiden komentajat yhä vain suorittavat tehtävänsä, miinanraivaajayksiköt täyttävät saamansa käskyt alituisesti toiminnassa ollen, voidaan sotatiedoituksessa mainita vain yksi ainoa lause — monien viikkojen ja kuukausien aikaisesta elämän jatkuvasta alttiiksiantamisesta on täällä näkyvänä tuloksena yksi ainoa sanomalehteen painettu rivi!

Kun tätä muistamme, meidän täytyy tunnustaa, että mitä kaikkea kotiseutu puolestaan tekeekin, se ei kuitenkaan voi tarpeeksi kiittää sotilaitaan.

Eikä se koske vain meidän sotilaitamme, vaan myös kanssamme liitossa olevien kansakuntien sotilaita, jotka taistelevat rinnallamme. Tässä on vielä mainittava eräs seikka, nimittäin että Saksan sotavoimat eivät toimiessaan menettele niinkuin englantilaiset. Me emme aina lähetä toisia sinne, missä on erityisen vaarallista, vaan me pidämme itsestään ymmärrettävänä velvollisuutenamme, kunnianamme, että itse kannamme rehellisesti oman verikuormamme, vieläpä runsaasti mitattuna. Ei meillä ole mitään kanadalaisia tai austraalialaisia, jotka noukkisivat meille kastanjat tulesta, vaan

me taistelemme yhdessä liittolaistemme kanssa kaikkien ollessa uskollisia, ehdottoman kunniallisia liittolaisia.

Kansanyhteyden ikuinen asiakirja.

Mutta sitä pidämme välttämättömänäkin. Sillä tästä historiamme ehkä raskaimmasta taistelusta on oleva tuloksena, mikä meille kansallissosialisteille, sellaisina kuin lähdimme ensimmäisestä maailmansodasta, aina on häämöittänyt: tuskassa ja riemussa yhteenliittyneen kiinteän kansanyhteisön suuri valtakunta. Sillä

eräs suuri, valoisa puoli tässä sodassa kuitenkin on: suuri toveruus.

Se mihin puolueemme rauhan vallitessa alati pyrki, kansanyhteyden muodostamiseen ensimmäisen maailmansodan elämyksen pohjalta, se on nyt kiinteäksi ankkuroitu. Kaikki Saksan heimot kantavat oman osansa. Suur-Saksan valtakunnan perustaminen olisi muuten ollut vain valtio-oikeudellinen asiakirja. Mutta näin se on

kaikkien verellään allekirjoittama ikuinen asiakirja, asiakirja jota kukaan ei voi enää tuhota, jonka edessä vastustajiemme kaikki puheet ja lörpötykset jäävät täysin vaikutusta vaille; ennen kaikkea myöskin asiakirja, joka ei anna tälle valtiolle vain valtamääräistä muotoa, vaan myöskin sisäisen merkityksen. Tekin huomaatte sen, jos luette ritarimerkkiesityksiä. Siellä tavallinen sotamies, korpraali ja aliupseeri on vääpelin, luutnantin, kenraalin rinnalla. Tai kun näette nuorten upseeriemme ylennyksiä, niin siinä jo alkaa kansallissosialistisen kansanyhteytemme esiinmurtautuminen täydessä laajuudessaan. Ei ole enää mitään syntyperään perustuvaa etuoikeutta, ei aikaisempaa yhteiskunnallista asemaa, ei pääomakäsitettä, ei mitään niin sanottua sukua, ei ole myöskään mitään niin sanottua aikaisempaa sivistystä; on vain yksi ainoa arvonperusta: kunnollisen, urhoollisen, uskollisen miehen arvossapitäminen, päättäväisen taistelijan, rohkean miehen, sellaisen, joka on omansa olemaan kansansa johdattajana.

Todellakin, vanha maailma on saatu luhistumaan. Tästä sodasta nousee kansanyhteys verellä vahvistettuna, vielä paljon vahvempana kuin me kansallissosialistit saatoimme välittäjinä tuoda mukanamme kansakunnalle maailmansodasta uskontunnustuksellamme.

Siinä onkin ehkä tulevaisuudessa kansamme suurin voitto, että lähdemme tästä sodasta parempina yhteyttämme varten, puhdistuneina niin monista ennakkoluuloista, että vasta tämän sodan jälkeen onkin oikein osoittautuva, kuinka oikeassa liikkeemme puolueohjelma oli, kuinka oikeassa yleensä myöskin meidän koko kansallissosialistinen asennoitumisemme on.

Sillä varmaa on: tämän sodan yli ei elä ainoakaan porvarillinen valtio!

Tässä kohden on jokaisen tunnustettava väriä ennemmin tai myöhemmin. Tästä sodasta selviytyy voittajana

vain se, joka kykenee sulattamaan kansansa ei vain valtiollisesti vaan myöskin yhteisöllisesti yhdeksi kokonaisuudeksi. Siitä että me kansallissosialistit jo kauan sitten vahvistimme tämän perustuslain, siitä kiitämme me, kiitän minä henkilökohtaisesti ensimmäisen sodan elämystä. Sitä, että Suur-Saksan valtakunta kuitenkin joutui taistelemaan tämän toisen sodan, liikkeemme voi kiittää tulevaisuuden ohjelmansa lujittamisesta ja syventämisestä. Siitä voivat myös olla varmat kaikki ne, jotka ehkä jossakin hiljaisuudessa mitään oppimattoman menneisyyden viimeisenä jäännöksenä saattavat toivoa, että he puheittensa ja saivartelujensa avulla voisivat jollakin tavoin saada elää vielä kerran luokkamaailmansa uuden aamunsarastuksen. Sellaiset herrat kärsivät surkean haaksirikon. Maailmanhistoria on sysäävä heidät syrjään kuin heitä ei koskaan olisi ollut olemassakaan. Olen kerran suuresta sodasta sotilaana palaten selvittänyt Saksan kansalle tämän maailmankatsomuksen, luonut puolueen perustuslait. Luuletteko, että joku saksalainen saattaisi tarjota nyt tästä sodasta voittoisana palaavalle sotilaalle muunlaisen Saksan kuin kansallissosialistisen, todellisen kansanyhteyden, aatteemme todellisen täyttymyksen mielessä? Se on mahdotonta! Ja tulevaisuudessa se varmaankin on ehkä oleva tämän sodan siunauksellisin hyödytys.

Ratkaisevaa ei ole vain alueen laajentuminen, vaan ratkaisevaa on se, että tämän alueen täyttää yhtenäinen, voimakas kansa, jonka täytyy tunnustaa olennaisimmaksi periaatteekseen:

Tämän kansan keskuudessa jokaisella sotilaalla on marsalkansauva selkärepussaan — ei vain teoriassa, vaan todellisuudessa —, tämän sodan jälkeen jokaiselle kansalaistoverille vasta oikein avautuukin se tie, jonka hänen nerokkuutensa, ahkeruutensa, urhoollisuutensa, työkykynsä ja työvalmiutensa hänelle yleensä kykenee avaamaan!

Kotiseutu on lujana rintaman takana.

En tahtoisi jättää tänä hetkenä viittaamatta myös kotiseutuun rintaman vastakohtana. Tekin olette saaneet kestää raskaita kärsimyksiä. Saksalainen työläinen työskentelee raskaasti. Olen nähnyt viime keväänä, kun oli saatava hyvin nopeasti uusia torjunta-aseita, että eri teollisuuslaitoksissa työläiset eivät vain työskennelleet kymmenen ja yksitoista tuntia, vaan jopa monien viikkojen ajan luopuivat sunnuntaipäivistäänkin, vain haluten antaa rintamalle aseita ja siten auttaa. Minun on viitattava siihen, että Saksan työväestö yleensä aikaansaa aivan tavattomia suorituksia, ja että se on uskollinen nykyiselle valtiolle, sen johdolle ja ennen kaikkea sotilailleen, tovereilleen ja kanssatyöläisilleen. Minun on viitattava siihen, että aivan samoin Saksan maalaisväestö täyttää velvollisuutensa, että ennen kaikkea miljoonat saksalaiset naiset ovat yhtyneet tähän työhön, että maalaisnaiset useasti joutuvat suorittamaan kahden miehen työn. Ja lopuksi minun on vielä viitattava siihen, että myöskin henkiset ammattilaisemme kukin kohdaltaan uhrautuvat, että miljoonat ja jälleen miljoonat antavat alttiiksi kaiken ajatus- ja työkykynsä varustaakseen kansakunnan ja välttääkseen enää koskaan antamasta rintamalle vuoden 1918 esimerkkiä.

Kun siis voin nyt sanoa kotiseudulle, että se voi olla täysin levollinen, sillä idässä ja lännessä, pohjoisessa ja etelässä sotilaittemme saksalainen rintama seisoo järkähtämättömänä, aivan samoin voin sanoa rintamalle: Saksan sotilas, voit olla levollinen, takanasi on kotiseutu, joka ei koskaan jätä sinua pulaan.

Se ei ole korupuhetta. Viikko viikolta, kuukausi kuukaudelta kansamme kaikkien kerroksien hyvät puolet sulautuvat yhä enemmän yhteen erottamattomaksi yhteydeksi. Ja tämä yhteys näyttäytyy jälleen erityisesti siinä suuressa avustustyössä, mikä meidän on suoritettava tänä talvena.

Olen jo usein viitannut siihen, että olisi myöskin mahdollista suorittaa avustus toista tietä, mutta emme ole sitä tehneet siinä yksinkertaisessa tietoisuudessa, että on

tärkeätä tutustuttaa yksityinen kansalaistoveri itse niihin tehtäviin, jotka koskettavat kansakuntaa ja siten myös jokaista yksityistä – ennen kaikkea saaden onnellisemmassa asemassa olevat huolehtimaan vähemmän onnellisten hädästä –, jatkuvalla propagandalla osoittaa heille, mitä kaikkea vielä on tehtävä, jotta todella voitaisiin puhua yhteisöstä sanan varsinaisessa mielessä, että ei ole kysymys vain suun tunnustuksesta, vaan että jokaisen yksityisen on myöskin todella autettava kaikella omaisuudellaan tämän yhteisön hyödyllisessä palvelemisessa, ja että ennen kaikkea kellään ei ole oikeutta erottautua tästä työstä, kaikkein vähiten aikana, jona miljoonien muiden on verellään puolustettava tätä yhteisöä.

Kohdistan tämän kehoituksen koko Saksan kansaan sen sotilaiden nimessä ja kaikkien niiden nimessä, jotka uhrautuvat varustelutyössä tai maaseudulla tai jossakin muualla.

Tuholaiset tuhotaan armottomasti.

Myöskään en tahdo jättää tänä hetkenä teille sanomatta, että me armottomasti tuhoamme jokaisen tässä yhteisössä olevan tuholaisen. Vasta muutama viikko sitten eräs englantilainen lehti kerran valoisana hetkenään aivan oikein kirjoitti, että Saksan talviavussa ei ole mitään nauramista. Ennen kaikkea todettakoon kuitenkin muuan seikka: jos Englannissa joku rikastuu toisten kustannuksella, niin mikäli hänet saadaan kiinni, hänelle annetaan pari tuntia opetusta tai pahimmassa tapauksessa pari viikkoa tai pari kuukautta vankeutta, ja sitten hän elää jälleen paremmin kuin kukaan rintamalla oleva sotilas voi elää — kun taas

Saksassa jokainen, joka tekee itsensä vikapääksi tätä yhteisöä kohtaan, käytännöllisesti ottaen on matkalla hautaansa kohden.

Tuo englantilainen lehti on oikeassa: kun kansamme parhaat täytyy lähettää rintamalle ja he siellä antavat alt-

tiiksi elämänsä, ei tällaisena aikana ole sijaa rikollisille eikä heittiöille, jotka hävittävät kansakuntaa. Joka rikastuu siitä, mikä on määrätty meidän sotilaillemme, voi ottaa lukuun sen, että hänet armottomasti poistetaan tieltä. Joka rikastuu siitä, mitä kansamme niin monet köyhät tuovat uhrina sotilaillemme, älköön odottako mitään armoa. Jokaisen saksalaisen on tiedettävä, että mitä hän antaa sotilailleen tai hätääkärsivälle kotiseudulle, todellakin tulee niiden hyväksi, jotka sen ansaitsevat ja joille se on määrätty. Ja ennen kaikkea, älköön kukaan piintynyt rikollinen kuvitelko, että hän pääsee pelastautumaan tämän sodan yli uudella rikoksella. Me pidämme huolen siitä, että ei vain siivollinen pääse rintamalla mahdollisesti kuolemaan, vaan että kotona oleva rikollinen ja säädytön ihminen ei missään tapauksessa pääse elämään tämän ajan ylitse! En salli, että saksalainen nainen, joka mahdollisesti yöllä palaa kotiin työpaikastaan, saa aina tuskaisesti pitää varansa, ettei joku heittiö tai rikollinen pääse häntä häpäisemään. Juuritamme pois nämä rikolliset, ja me olemme nyhtäneet heidät pois. Saksan kansa saa olla siitä kiitollinen, että nykyisin tapahtuu enää niin vähän rikoksia. Uskonkin vaikuttavani siinä vain yhteisömme säilyttämiseksi, ennen kaikkea rintamamme mieltä silmällä pitäen, sillä kun on oikeus odottaa, että sotilaiden siellä pannessa henkensä alttiiksi heidän perheensä, heidän vaimonsa ja muut omaisensa ovat kotona turvattuina.

Tänä hetkenä minun on vielä vakuutettava rintamalle, että saksalainen kotiseutumme omasta puolestaan vastaanottaa ja kantaa sodan siellä, missä se sitä itseään pahimmin ja kovimmin kohtaa, rajattoman urhoollisesti.

Tiedän kaupungin, friisiläisen kaupungin, jonka tahdoin kauan sitten tyhjentää, kun se alituisesti joutui hyökkäysten kohteeksi. Halusin saattaa lapset ja naiset sieltä pois viedäkseni heidät turvaan. Se oli mahdotonta, he palasivat yhä uudelleen kotikaupunkiinsa, heitä oli mahdoton saada pois vaikka he olivatkin niin paljon kärsineet. Täälläkin suoritetaan lukemattomia sankaritekoja. Niitä eivät tee vain miehet, vaan myöskin naiset, eivätkä ainoastaan naiset, vaan pojatkin, jotka tuskin

ovat päässeet 15., 16., 17. vuoden ikään. He ovat valmiit uhraamaan koko elämänsä tietoisina siitä, että me olemme tässä sodassa yhtenä ainoana vannoutuneena yhteisönä, joka tietää, että me joko kaikki elämme voittoisina tämän sodan yli tai yhdessä olemme määrätyt tuhon omiksi! Ellei sotilas tätä tietäisi, ette voisi häneltä odottaa, että hän uhraa elämänsä. Kääntäen: kotiseudun on tiedettävä, että sen osuutta arvossapidetään vastaavalla tavalla.

Odotankin sen vuoksi, että uusi talviavustustoiminta tulee tämän erottamattoman yhteyden erikoisen voimakkaaksi osoitukseksi, että kansakunta antaa juuri sillä koko maailman edessä vakuutuksen, että tämä on jotakin vallan muuta kuin valheellista todistusta, että tämä on uhraajan ääni hänen sanoessaan:

Olemme sotilaittemme takana niinkuin sotilaamme ovat meidän puolestamme! Yhteisesti kuulumme kansallemme ja yhteisöllemme, emmekä koskaan emmekä missään olosuhteissa antaudu! Vastustajamme käykööt tätä sotaa niin kauan kuin he kykenevät. Mitä vain voimme tehdä lyödäksemme heidät, sen teemme! On mahdotonta, ei koskaan voi tapahtua, että he meidät joskus löisivät! Vain kansallissosialistinen Saksa ja sen kanssa liitossa olevat valtiot suoriutuvat tästä sodasta kunniakkaaseen voittoon nuorina kansakuntina, todellisina kansoina ja kansanvaltioina!

Helsinki 1942 Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Kirjapainon Oy.